



ΣΕΛΙΔΟΔΕΙΚΤΕΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΒΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ανεξάντλιπτος Αντρέα Καμιλλέρι



Αντρέα Καμιλλέρι
«Οι έρευνες του
αστυνομίου Κολλούρα»,
μετ. Φωτεινή Ζερβού,
εκδ. Πατάκι, σελ. 101.

Εκεί κάτω τόσο καθουσιαστικό ο τρόπος που γράφει ο Αντρέα Καμιλλέρι, ακόμη κι όταν μιλάει για συγερτά εγκλήματα, που σε κάνει να νιώθεις ασφαλή και συμφιλίωμένους. Δεν μπορεί να είναι πολύ αντικειμενικός, γιατί ο Καμιλλέρι είναι από τους αγαπημένους μου Ιταλούς, και κάθε φορά που πίνω ένα βιβλίο του στα χέρια μου απολαμβάνω το στυλ του και τη βαθιά γνώση του. Είναι ένα φαινόμενο ο Καμιλλέρι, που, σήμερα, στα 84 του χρόνια, εξακολουθεί και γράφει μεθοδικά και αποδεικνύει πόσο καλύτερα πράγματα έχει να πει κανείς όσο μεγαλώνει.

Αλλά, πέρα από αυτό, ο Αντρέα Καμιλλέρι είναι ένας μεγάλος συγγραφέας. Στην Ιταλία τον λατρεύουν, τα βιβλία του (και είναι τόσα πολλά) βρίσκονται παντού και αγαπά ιδιαίτερα να τα βλέπω στις θαυμάσιες εκδόσεις του ιταλικού εκδοτικού οίκου Sellerio (φθηνές και υψηλής αισθητικής).

Αν δεν έχετε ξαναδιαβάσει Καμιλλέρι, διαλέξτε έναν άλλο τίτλο από τους πολλούς που έχουν εκδοθεί στην ελληνική γλώσσα (από τους εκδοτικούς οίκους Πατάκι και Καστανιώτη). Αλλά αν έχετε επαφή, ήδη, με τον γεμάτο συναίσθημα, δεισιδουλικότητα και λεπτή ειρωνεία κόσμο του Καμιλλέρι, αυτή η μικρή αφήγηση δεν θα σας απογοητεύσει. Εδώ, δεν ανατιμάμε τον πασίγνωστο αστυνομίο Μονταμπάνο, αλλά έναν εξίσου συμπαθή συνάδελφό του, τον Βιντσέντσο Κολούρα, που χάρη δεικτικά τον φωνάζουν «Τσετσέ».

Ο Καμιλλέρι, χρησιμοποιώντας τον προσηπλή σε πολλούς συγγραφείς συμβολισμό ενός υπερωκεανίου, μας συστήνει στους εκκεντρικούς επιβάτες, πολλοί από τους οποίους έχουν σκοτεινά μυστικά, ανεξήγητες εμμονές και μπερδεμένα συμπλέγματα. Ο Τσετσέ Κολούρα, όμως, επιβαίνει και αυτός στο πλοίο για να ρίξει φως και να μας οδηγήσει σε κάθε κεφάλαιο (που εξετάζει το καθένα μία διαφορετική περίπτωση) σε μία λύση. Χρησιμοποιώντας (όπως και ο Ηρακλής Πουαρό) τα φράζα του κύτταρα α-κινεύει τα κίνητρα πίσω από τις πράξεις και, συχνότερα, πίσω από τα λόγια.

Αυτό που παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον είναι ότι αυτή η σπονδυλωτή συλλογή ιστοριών προέκυψε έπειτα από πρόσκληση της εφημερίδας La Stampa στον Αντρέα Καμιλλέρι το καλοκαίρι του 1998. Η ιδέα ήταν να δημοσιευθούν σε συνεχείς οκτώ ιστορίες, μία κάθε εβδομάδα, που να είναι πρωτότυπες αλλά και ταιριαστές για καλοκαιρινό ανάγνωσμα (και ό, τι αυτό μπορεί να σημαίνει). Ετσι, γεννήθηκαν οι έξυπνες ιστορίες του Τσετσέ Κολούρα, από την πρόσκληση μιας μεγάλης εφημερίδας προς έναν μεγαλύτερο συγγραφέα, που δέχθηκε να δουλέψει με δημοσιογραφικούς όρους (στενές προθεσμίες και αυστηρός αριθμός λέξεων) ώστε να ζεστάνει και πάλι την παλιά, ξεχασμένη σχέση του Τύπου με τους λογοτέχνες.

Ο Καμιλλέρι, παίζοντας με την εικόνα που παρουσιάζει ή κρύβει η πραγματικότητα, ξεδιπλώνει σε αυτές τις μικρές ιστορίες το αιώνιο ερώτημα, που αρχίζει το πραγματικό και πού σταματάει η φαντασία. Είναι ένα ερώτημα της καθημερινότητας. Εκτός από αστυνομικά, ο Καμιλλέρι έχει γράψει πολλά κείμενα, με κορυφαίο το μυθιστόρημα «Πανσόν Έυ».